

اطلاعیه مشترک در همبستگی با خیزش های توده ای در عراق و لبنان

در بطن اوضاع متحول جهان و شرایطی که فقر و بیکاری و فساد دریایی از باروت خشم و خروش توده‌های کارگر و زحمتکش سراسر جهان را تلنبار کرده است و شرایطی که هر جرقه به انبار باروت جهان به حریق دامنگیر بدل میشود، خاورمیانه قد برافراشته است و در آرزوی نان و کار و آزادی خود را به آب و آتش افکند است. صدها کشته و هزاران زخمی جلودارش نیست. پیش‌نشانهای آنکه بالاخره ابرهای تیره قومیت و مذهب و فرقه‌ها توسط میلیونها انسان در عراق و لبنان به کناری زده شوند و مردم درد مشترک خویش را فریاد زنند و حول آن متشکل شوند، قدرت‌های حاکم را به لرزه انداخته است. دنیا به چشم کسانی که گمان میکردند اجتماع فرقه‌ها میتواند بیان اراده جمعی باشد و یا آنرا منتفی کند تیره و تار شده است. هم از اینروست که اتاق‌های فکر و پاسداران ارتجاع، سرمایه، استبداد و قدرت‌های حاکم بر منطقه سرمایه‌براه افتاده اند و برای سرکوب و صیانت از سلطه جهانی خویش همدیگر را یاری، دلداری و «مشاوره» میدهند.

رژیم جمهوری اسلامی ایران که با حمایت های بی چون و چرای خود از دولت و احزاب اسلامی طرفدار رژیم در عراق و سازماندهی میلیشیای حشدالشعبی یکپای اصلی بحران و فساد حکومتی و مسبب فقر و فلاکتی است که به توده های مردم این کشور تحصیل شده است، این روزها نقش مستقیمی در مدیریت سرکوب قیام مردم به عهده گرفته است. رژیم جمهوری اسلامی، کشور عراق را به میدان منازعه نیابتی با آمریکا و دیگر قدرت‌های ارتجاعی منطقه تبدیل کرده و از این طریق بیش از همه به تن زخمی توده‌های رنج کشیده عراق شلاق میزند. این رژیم رویای درهم شکستن مقاومت توده‌های ایران عراق و لبنان را باهم می بیند زیرا که میترسد تا عنقریب توده‌های این مناطق حول درد مشترک به هم نزدیک شوند و اگر ابرهای توهم به تمامی فرو ریزد و هیچ بودگان متشکل شوند این امر غریبی نیست. وقتی توده‌های میلیونی علیرغم سرکوب با شور و شوق نبرد را ادامه می دهند و وقتی علیه فرقه های حاکم امثال «امل» و حزب اله و حشدالشعبی و... به دفا ترشان حمله و با تکیه بر درد مشترک فریاد میزنند، وقتی سرگونی کل حاکمیت را طلب میکنند، وقتی علیه اشغالگران و دولتهای ذبنف اعم از ایرانی و آمریکایی و عربستانی و بازرانی و... شعار میدهند و برای آزادی میجنگند، نه تنها با کارگران و زحمتکشان ایران بلکه با همه قربانیان سلطه سرمایه در سطح جهان همدردی خود را اعلام کرده‌اند و دنیایی سرشار از امید می‌آفرینند. امیدهایی که توسط گرداب‌های مهیب محاصره شده است.

نقطه قوت این خیزش های توده ای در آنست که هیچ وعده حکومتی تاکنون نتوانسته است مردم را فریب دهد. وعده استعفاى نخست وزیر و حتی تغییر قانون اساسی و برگزاری انتخابات زودرس در عراق و اعلام کاهش ۵۰ درصدی حقوق سیاستمداران، بستن مالیات بر درآمد بانکها و استعفاى سعد حریری در لبنان نیز تاکنون نتوانسته این اعتراضات را خاموش سازد. علیرغم هر تفاوتی در لبنان و عراق، بیکاری گسترده و فساد هیئت حاکمه و شکاف فاحش طبقاتی و فقر دامنگیر زیر فشار سرمایه جهانی و سیاست ریاضت اقتصادی بعنوان درد مشترک مردم فرودست را به ستوه آورده است. در ادامه همین فشارها بود که موسسات مالی جهانی شرط دادن وام‌های جدید به لبنان را مشروط به اتخاذ سیاست‌های ریاضتی جدید کردند. امری که شورش تهیدستان را به جلو انداخت. در جامعه‌ای که یک درصد از شهروندان ۹۸ درصد ثروت جامعه و قدرت حکومتی را در اختیار دارند و بیش از یک چهارم مردم لبنان زیر خط فقر زندگی میکنند، ۲۷ درصد جوانان بیکارند، بستن مالیات بر استفاده از شبکه های اجتماعی فقط جرقه ای بر بشکه باروت محسوب میشود.

با این همه و علیرغم امیدواریها تجربیات تاکنونی از جنبش‌های خودانگیخته و بی سازمان در خطر گرداب‌های مهیبی است که امیدواریها را تهدید میکند. در مقابل طبقات حاکم و همبستگی جهانی سرمایه داران، تنها سلاح ما سازمانیابی و شکل دادن به یک رهبری روشن بین و انقلابی و گسترش همبستگی در ایجاد داخلی و جلب حمایت کارگران و زحمتکشان جهان است. در دیای معاصر با بحرانهای ویژه‌اش ما شاهد برآیندهای توده‌ای هستیم که زیر فشارهای اقتصادی و اجتماعی در اشکال انفجاری رخ میدهند. در چنین حالتی همه چیز در گرو آنست که آیا ما خواهیم توانست به سازمانیابی خویش نائل شویم و در اسرع وقت خیابان را به محل کار و زندگی پیوند بزنیم یا نه! از اعتصاب به خیابان و از خیابان به اعتصاب عمومی قدرت مانور خود را گسترش دهیم یا نه! شرط این توانایی ایجاد کمیته‌ها و شوراها محلی کار و زیست و میادین اعتراض و برپایی نهادهای حاکمیت توده ای در محلات است. از "میدان تحریر" یا "ریدالصح" آغاز میکنیم یا از محله و محیط کار، این به شرایط و فرصت های ما بستگی دارد. مهم اینست که ما باید متشکل شویم در غیر اینصورت فرسوده و سرکوب میشویم. هنر در انفجارهای توده ای و ضرب الاجل در اینگونه شرایط سرعت سازمانیابی است. مهم اینست که تا طبقه حاکم دستپاچه است ما آماده ضربه بعدی شده باشیم و زمانی که خیابان مناسب نیست چرخ‌های حرکت اقتصادی را از حرکت انداخته و محل کار را تسخیر کرده باشیم. واقعیت آنست که کلیت سرمایه داری راه خروجی جز سرکوب ندارد و دلیل گستردگی خیزش‌های توده‌ای و کانونی شدن آنها حول معیشت و اولیه‌ترین ملزومات حیاتی امری نیست که بتوان با سرکوب برای مدتی طولانی به تعویق انداخت. بحران کنونی راه حلی سرمایه دارانه ندارد. از اینرو پاسخی کارگری همه جا ضرورت خود را به نمایش میگذارد و برآیندهای توده ای هر بار ژرف‌تر از پیش به صحنه خواهند آمد. سوسیالیزم تنها آلترناتیو واقعی شرایط کنونی است.

پیروز باد خیزش های توده ای در عراق و لبنان علیه دولت های حاکم!
 زنده باد همبستگی جهانی کارگران!
 زنده باد سوسیالیسم!

۱۷ آبان ۱۳۹۸

امضا کنندگان: اتحاد فدائیان کمونیست، حزب کمونیست ایران، حزب کمونیست کارگری - حکمتیست، سازمان راه کارگر، سازمان فدائیان (اقلیت) و هسته اقلیت

اطلاعیه و بیانیه ها

حزب کمونیست
 کارگری ایران، شالیسته
 هیچگونه اعتمادی نیست
 و جایی در مرکز
 همکاری نیروهای چپ و کمونیست ندارد

ارسال

پیام کمیته مرکزی حزب
 کمونیست ایران به
 مناسبت فرا رسیدن
 نوروز و آغاز سال
 ۱۳۹۸

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران
 به مناسبت ۸ مارس
 روز جهانی زن ۲۰۱۹

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران
 در محکومیت نمایش
 فیلم اعتراضات زیر
 شکنجه

اطلاعیه دبیرخانه کمیته
 مرکزی کرمانه له در باره
 خبر مربوط به طرح
 ترور مخالفین سیاسی
 در کردستان عراق

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران
 در مورد بورش
 نیروهای سرکوبگر به
 کارگران اعتصابی فولاد هواز

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران
 به مناسبت ۱۶ آذر روز
 دانشجو (۱۳۹۷)

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران با
 ادامه مبارزه مخدانه
 اسماعیل بخشی را آزاد
 کنیم!

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران
 به مناسبت ۲۵ نوامبر
 روز جهانی مبارزه با
 خشونت علیه زنان (۲۰۱۸)

اطلاعیه کمیته مرکزی
 حزب کمونیست ایران با
 نیروی همبستگی
 طبقاتی، کارگران
 نستگیر شده را آزاد سازیم!

